

Tekstuele opmerkingen

- 1.1. Artikel 33 lid 1 van de Uitvoeringswet verwijst naar 'artikel 29a'. Er is echter geen artikel 29a. Gelet op het onderwerp van het artikel moet hier waarschijnlijk staan 'artikel 32'.
- 1.2. Artikel 41 lid 2 noemt enkele hoofdstukken die niet van toepassing zijn in geval persoonsgegevens worden verwerkt voor uitsluitend journalistieke doeleinden en ten behoeve van academische, artistieke of literaire uitdrukkingsvormen. Onder c wordt Hoofdstuk IV genoemd met uitzondering van de artikelen 24, 25, 28, 29 en 32. Deze artikelen staan echter in Hoofdstuk III, niet IV. Duidelijkheid over welke hoofdstukken en artikelen niet van toepassing zijn is geboden.
- 1.3. Op pagina 23 van de MvT staat Hoofdstuk 'IIII'. Dat moet 'III' zijn.
- 1.4. Op pagina 58 van de MvT staat onder het kopje 4.10 in de eerste alinea dat Artikel 38 van de Uitvoeringswet het gebruik van wettelijk voorgeschreven nummers regelt. Dit moet echter Artikel 44 zijn.
- 1.5. Op pagina 61 onder 5.2.2. staat in de derde zin 'De belangrijkste uitgangspunt is', dit moet zijn 'Het belangrijkste uitgangspunt is' of 'De belangrijkste uitgangspunten zijn'.

Inhoudelijke opmerking: Over de verhouding Artikel 23 AVG en 39 Uitvoeringswet

- 1.6. De implementatie van Artikel 23 AVG in Artikel 39 Uitvoeringswet roept enkele vragen op. Artikel 23 AVG ziet op de beperkingen ten aanzien van de rechten van betrokkenen. Artikel 23 AVG maakt het mogelijk dat de rechten van betrokkenen en verplichtingen van de verwerkingsverantwoordelijke worden beperkt. Beperking is mogelijk 'door middel van Unierechtelijk of lidstaatrechtelijke bepalingen die op de verwerkingsverantwoordelijke of de verwerker van toepassing zijn, op voorwaarde dat die beperkingen de wezenlijke inhoud van de grondrechten fundamentele vrijheden onverlet laat en in een democratische samenleving een noodzakelijke en evenredige maatregel is ter waarborging van' een van de opgesomde onder a-i zaken. Artikel 23 lid 2 AVG stelt vervolgens dat hiervoor genoemde wettelijke maatregelen 'met name specifieke bepalingen met betrekking tot' de in lid 2 onder a-h opgesomde zaken bevat.
- 1.7. Artikel 39 Uitvoeringswet spreekt echter van de 'verwerkingsverantwoordelijke' die de verplichtingen die voortvloeien uit artikelen 12 tot en met 22, 34 en 5 AVG 'buiten toepassing' kan laten, 'voor zover zulks noodzakelijk en evenredig is ter waarborging van' dezelfde zaken zoals die staan vermeld in Artikel 23 lid 1 onder a-i AVG. Voorts staat in Artikel 39 lid 2 Uitvoeringswet, dat de verwerkingsverantwoordelijk bij het buiten toepassing laten rekening moet houden met de opgesomde zaken zoals in dat lid opgenomen. Deze opsomming komt overeen met die in Artikel 23 lid 2 AVG. Dit levert ten minste drie vragen/opmerkingen op.
- 1.8. Ten eerste, Artikel 23 AVG stelt dat er afgeweken kan worden bij lidstaatrechtelijke bepalingen die op de verwerkingsverantwoordelijke van toepassing zijn. Dit kan inderdaad de Uitvoeringswet zijn, echter uit de lezing van Artikel 23 AVG en overweging 73 die daarbij hoort, kunnen we afleiden dat het hier moet gaan om specifieke bepalingen door de wetgever bepaald. De vraag is daarom of Artikel 39 Uitvoeringswet hieraan wel voldoet. In Artikel 39 Uitvoeringswet laat een dergelijke afweging tot afwijking van de rechten van betrokkene(n) over aan de verwerkingsverantwoordelijke. De verwerkingsverantwoordelijke wordt daarmee effectief belast met het afwegen van haar eigen belangen en de fundamentele belangen van

betrokkene zoals beschermd in Artikel 8 EVRM en de Artikelen 7 en 8 EU Handvest. Dat bij een dergelijke afwijking van de rechten van betrokkene(n) rekening gehouden moet worden met bijvoorbeeld de risico's voor de rechten en vrijheden van de betrokkenen, zoals staat in Artikel 39 lid 2 onder g Uitvoeringswet, is niet voldoende. Artikel 23 AVG vereist immers dat de 'in lid 1 bedoelde wettelijke maatregelen bevatten met name specifieke bepalingen met betrekking tot' de in dat lid opgesomde zaken. Het is dus niet de verwerkingsverantwoordelijke de wetgever die moet voorzien in *specifieke* gevallen waarin door de verwerkingsverantwoordelijke kan worden afgeweken van de rechten van betrokkenen (lid 1). Vervolgens is het dus de wetgever die daarbij zelf moet voorzien in *specifieke bepalingen* met betrekking tot de zaken zoals opgesomd in Artikel 23 lid 2 AVG. Een algemene en zeer ruime bepaling zoals Artikel 39 Uitvoeringswet waarbij de verwerkingsverantwoordelijke deze taak krijgt is niet voldoende en druist dus in tegen de AVG.

- 1.9. Voorts blijkt uit de aanvulling van het tweede lid in Artikel 23 AVG, dat er eerder een verdere aanscherping heeft plaatsgevonden van de beperkingsmogelijkheden dan een uitbreiding of versoepeling daarvan. Het is dan ook maar de vraag of de uitgebreidere beperkingsmogelijkheid van Artikel 39 Uitvoeringswet voldoet.
- 1.10. Als er wordt vastgehouden aan de huidige bewoording van artikel 39 Uitvoeringswet, dan is het wellicht vanuit het oogpunt van de bescherming van betrokkene een mogelijkheid om dergelijk beroep op Artikel 39 Uitvoeringswet door verwerkingsverantwoordelijke eerst te overleggen aan de Autoriteit Persoonsgegevens die daarover kan beslissen? Een dergelijk systeem bestaat al bij de toepassing van een beroep op het niet informeren van betrokkene (Artikel 34a Wbp) op basis van Artikel 43 Wbp ingeval een datalek dat (waarschijnlijk) ongunstige gevolgen zal hebben voor de persoonlijke levenssfeer van de betrokkene. Een datalek dat waarschijnlijk ongunstige gevolgen zal hebben voor de persoonlijke levenssfeer van betrokkene moet in ieder geval worden gemeld aan de Autoriteit Persoonsgegevens waarbij de verantwoordelijke al de mogelijkheid heeft zich meteen te beroepen op Artikel 43 Wbp om een dergelijk geval niet aan de betrokkene mede te delen.¹
- 1.11. Ten tweede rept Artikel 39 Uitvoeringswet over de mogelijkheid tot het 'buiten toepassing laten' van de rechten van betrokkenen, dat aanzienlijk sterker is dan het 'beperken' waar Artikel 23 AVG het over heeft.
- 1.12. Ten derde is het onduidelijk wat er wordt bedoeld met de categorie 'de inning van civielrechtelijke vorderingen' (Artikel 39 lid 1 onder j Uitvoeringswet). De MvT rept hierover ook met geen woord. Ook de AVG zelf scheidt hierover geen duidelijkheid. Waar moeten we dan aan denken in een specifiek geval? Kunnen bijvoorbeeld incassobureaus de rechten van betrokkenen buiten toepassing kunnen laten? Enige duiding is gewenst. Zeker ook omdat het hier gaat om een nieuwe uitzonderingsmogelijkheid die nog niet bestond in de Richtlijn.

¹ Zie Beleidsregels meldplicht datalekken, pp. 41-42.